

Kamer voor Gerechtsdeurwaarders te Amsterdam

Beschikking van 24 juni 2003 zoals bedoeld in artikel 43 van de Gerechtsdeurwaarderswet inzake de klacht met nummer 03.09 van:

[   ],
wonende te [   ],
klager,

tegen:

[   ],
kandidaat-gerechtsdeurwaarder te [   ],
beklaagde.

Verloop van de procedure

Bij brief met bijlagen van 10 januari 2003 heeft klager een klacht ingediend tegen beklaagde. Bij brief met bijlage van 17 februari 2003 heeft [   ], gerechtsdeurwaarder te [   ], namens beklaagde een reactie gegeven op de klacht.

De klacht is behandeld ter openbare terechtzitting van 25 maart 2003, alwaar klager en [   ], gerechtsdeurwaarder te [   ], zijn verschenen.

Van de behandeling is afzonderlijk proces-verbaal opgemaakt.

Vervolgens is de behandeling aangehouden.

De voortgezette behandeling van de zaak heeft plaatsgevonden op 13 mei 2003 alwaar klager, de heer [   ], bedrijfsmaatschappelijk werker bij de werkgever van klager, beklaagde en gerechtsdeurwaarder [   ] zijn verschenen.

Van de behandeling is afzonderlijk proces-verbaal opgemaakt.

De uitspraak is bepaald op 24 juni 2003.

Gronden van de beslissing

1. De Feiten

Uitgegaan wordt van de volgende feiten en omstandigheden:

- a) Bij exploit van 7 november 2002 heeft de gerechtsdeurwaarder op grond van een grosse van een door de rechtbank [   ] op 22 augustus 2001 gegeven beschikking, welke beschikking bij exploit van 7 oktober 2002 aan klager is betekend, beslag gelegd onder de werkgever van klager op het loon van klager.

- b) Bij brief van 27 november 2002 heeft de werkgever aan klager onder meer het volgende geschreven: “Ik heb van gerechtsdeurwaarderskantoor [ ] opdracht gekregen dat uw salaris moet worden overgemaakt aan (.....) betreffende de achterstand in termijnen van levensonderhoud en kinderbijdrage welke aan u door de arrondissementsrechtbank is opgelegd. (.....). In verband hiermee wordt uw salaris ingaande de maand december 2002 overgemaakt op girorekening (.....) van (.....) voor de aflossing van deze schuld.”
- c) Bij brief van 12 december 2002 heeft de bedrijfsmaatschappelijk werker van het bedrijf waar klager werkzaam is de gerechtsdeurwaarder enkele vragen voorgelegd, waaronder de vraag waarom geen rekening is gehouden met de beslagvrije voet.

2. De klacht

Klager klaagt samengevat over het feit dat de gerechtsdeurwaarder in strijd met de wettelijke bepalingen geen beslagvrije voet heeft gehanteerd bij het beslag onder diens werkgever waardoor hij ernstig is benadeeld. Door het beslag kwam hij zonder middelen van bestaan en werd gedwongen een zwervend bestaan te leiden. Ook kon niet meer aan lopende verplichtingen worden voldaan waardoor extra kosten zijn ontstaan, aldus klager.

3. Het verweer van de gerechtsdeurwaarder

Namens de gerechtsdeurwaarder is allereerst gesteld dat de klacht zich ten onrechte richt tegen de toegevoegd kandidaat-gerechtsdeurwaarder. De klacht dient zich tot de gerechtsdeurwaarder te richten nu hij het beleid ter zake bepaalt.

Daarnaast stelt de gerechtsdeurwaarder zich op het standpunt dat klager terzake geen klacht kan indienen aangezien voor deze de weg van een executiegeschil tegen de opdrachtgever van de gerechtsdeurwaarder open heeft gestaan.

Voor het overige is de gerechtsdeurwaarder, samengevat, van mening dat er bij beslag voor levensonderhoud geen beslagvrije voet geldt en wel omdat de wet in artikel 479^e lid 1 Rv aangeeft, zonder vermelding van enige beperking, dat de werkgever aan de executant dient te voldoen hetgeen deze aangeeft. Bovendien wordt bij vaststelling van een bijdrage tot levensonderhoud met alle financiële gegevens van partijen rekening gehouden, waaronder ook belastingvoordelen. Indien dan, bij een achterstand, ook nog rekening zou moeten worden gehouden met de beslagvrije voet, zou de executant te weinig krijgen, aldus de gerechtsdeurwaarder.

4. Beoordeling van de klacht

4.1 Het verweer dat de klacht zich dient te richten tot de gerechtsdeurwaarder wordt verworpen aangezien een toegevoegd kandidaat- gerechtsdeurwaarder ingevolge het bepaalde

in artikel 49 van de Gerechtsdeurwaarderswet is onderworpen aan de tuchtrechtelijke norm voor zijn eigen handelen of nalaten.

4.2 Dat aan klager de weg van een executiegeschil heeft opengestaan staat niet aan het indienen van een klacht in de weg. Ook dit verweer treft geen doel.

4.3 Bij de beoordeling van de klacht wordt vooropgesteld dat de wet niet bepaalt door wie de hoogte van de beslagvrije voet wordt vastgesteld. In de praktijk is het meestal de gerechtsdeurwaarder als uitvoerder van het beslag die in eerste instantie de (hoogte van) de beslagvrije voet bepaalt. Bij het bepalen of er een beslagvrije voet moet worden vastgesteld dient de gerechtsdeurwaarder de wettelijke bepalingen terzake in acht te nemen en bij het bepalen van de hoogte daarvan mag de gerechtsdeurwaarder in eerste instantie afgaan op bij hem bekend zijnde gegevens. Indien de geëxecuteerde (hier klager) het niet eens is met het beslag of de hoogte van de door de gerechtsdeurwaarder vastgestelde beslagvrije voet, dient klager zich te wenden tot de bevoegde voorzieningenrechter of kantonrechter teneinde het beslag te laten toetsen. Behoudens bijzondere omstandigheden, bijvoorbeeld als de gerechtsdeurwaarder tegen beter weten in of onvoldoende vakbekwaam handelt, is het niet aan de tuchtrechter hierover te oordelen.

4.4 In het onderhavige geval heeft de gerechtsdeurwaarder in strijd met de wettelijke bepalingen in het geheel geen beslagvrije voet bepaald. In artikel 475 c onder a. van het Wetboek van burgerlijke rechtsvordering (Rv) wordt bepaald dat er een beslagvrije voet is verbonden aan vorderingen tot periodieke betaling van loon. Dit artikel geeft een limitatieve opsomming van periodieke betalingen waaraan de wet een beslagvrije voet verbindt. Zij hebben gemeen dat een schuldenaar voor zijn onderhoud van deze betalingen afhankelijk kan zijn. Bij de invoering van de mogelijkheid tot het leggen van beslag op periodieke betalingen is een beslagvrije voet opgenomen ten gevolge van de wens van de wetgever te voorkomen dat een schuldenaar wegens beslag op al zijn inkomsten een beroep op de bijstand zou moeten doen.

4.5 In dit geval betrof het een beslag tot verhaal van een uitkering tot levensonderhoud. In het in de Tweede afdeling A van Rv geplaatste artikel 479b wordt voor zover hier van belang bepaald, dat het beslag tot verhaal van een uitkering tot levensonderhoud, indien het beslag wordt gelegd op loon, wordt gelegd en vervolgd op de wijze en met de gevolgen in de vorige afdeling bepaald, voor zover daarvan in deze afdeling niet is afgeweken. Het door de gerechtsdeurwaarder gedane beroep op het bepaalde in artikel 479^e lid 1 Rv doet hieraan niet af. De Tweede afdeling A van Rv geeft de schuldeiser van een alimentatievordering de mogelijkheid zich te verhalen via een vereenvoudigd beslag. De vereenvoudiging komt erop neer dat de derde geen verklaring hoeft te doen omtrent hetgeen hij aan de geëxecuteerde verschuldigd is, en de derde terstond na de beslaglegging verplicht is het door de executant aangegeven verschuldigde aan de executant af te dragen.

Uit deze bepaling volgt, anders dan door de gerechtsdeurwaarder ter zitting heeft betoogd, geenszins dat er geen beslagvrije voet dient te worden gehanteerd. Dit zich tot de derde-beslagene richtende artikel ontslaat de gerechtsdeurwaarder dus niet van zijn verplichting rekening te houden met de bepalingen van het reguliere derdenbeslag waaronder de bepalingen terzake de beslagvrije voet. Dat bij de vaststelling van een bijdrage tot levensonderhoud met alle gegevens van partijen rekening is gehouden, zet de terzake doende bepalingen van Rv niet opzij. Het betrof hier bovendien geen bijdrage in het levensonderhoud van de vrouw maar bijdragen in de kosten van verzorging en opvoeding van de minderjarigen.

4.6 Uit het voorgaande volgt dat de gerechtsdeurwaarder onvoldoende vakbekwaam heeft gehandeld, hetgeen tuchtrechtelijk laakbaar is. Dit handelen kan de kandidaat-gerechtsdeurwaarder worden verweten aangezien deze een eigen verantwoordelijkheid draagt voor het toepassen van wettelijke regels welke niet opzij kunnen worden gezet door het beleid van de gerechtsdeurwaarder waarvoor hij werkzaam is. De klacht is derhalve gegrond. Het voorgaande rechtvaardigt dan ook na te melden aan de kandidaat-gerechtsdeurwaarder op te leggen maatregel.

5. Beslist wordt daarom als volgt.

BESLISSING

De Kamer voor Gerechtsdeurwaarders:

- verklaart de klacht gegrond;
- legt aan de kandidaat-gerechtsdeurwaarder de maatregel van berisping op.

Aldus gegeven door mr. J.S.W. Holtrop (plaatsvervangend) voorzitter, mr. R.G. Kemmers en J. Smit (plaatsvervangende) leden en uitgesproken ter openbare terechtzitting van 24 juni 2003 in tegenwoordigheid van de secretaris.

Coll.:

w.g. F.C.H. Krieger

w.g. J.S.W. Holtrop

Tegen deze beslissing kan binnen dertig dagen na dagtekening van verzending van het afschrift van de beslissing hoger beroep worden ingesteld bij het Gerechtshof te Amsterdam, Postbus 1312, 1000 BH Amsterdam.